

ליל שבת קודש פרשת תרומה ה'תשס"ה

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' צ"א המדבר מהתקשרות לצדיקים אמיתיים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על תמצית דברי רביז"ל בתורה זו), דע כי ההתקשרות באמת לצדיקים אמיתיים, הוא תועלת גדול מאד מאד, כי על ידי זה זוכין לתשובה שלימה, ולכפרת עוון, ונמתקין הדינין ונתבטלין לגמרי, ונעשה על ידי זה ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, כי יש שני בחינת חכמה, חכמה עלאה וחכמה תתאה, וחכמה תתאה נמשך מחכמה עלאה, ויונק ומקבל משם, והוא כמו הרב והתלמיד, מה שהרב מלמד להתלמיד זה חכמה עלאה, בחינת יו"ד, כי יו"ד על שם החכמה, ומה שהתלמיד מקבל ממנו הוא חכמה תתאה, בחינת למ"ד, לשון לימוד, וצורת האות למ"ד הוא כמגדל פורח באויר, כי זהו לב התלמיד, הפורח באויר ושומע מה שהרב אומר, ועל ידי זה מבין ומקבל דבריו, נמצא שהרב והתלמיד הם חכמה עלאה וחכמה תתאה, והם בחינת ל"י, היינו למ"ד יו"ד, ועל כן הצדיקים מדברים סיפורים ושיחות חולין עם ההמון עם, ואפילו עם רשעים, בכדי לקשר החכמה תתאה של ההמון עם לחכמה עלאה, ועל ידי זה מעלה ומתקן אותם, והם זוכים לתשובה שלימה וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן את עוצם המעלה של "התקשרות" לצדיקים אמיתיים, ואיך שזוכים לכל טוב אמיתי ונצחי על ידם, והנה ראוי להבין מהו לשון "התקשרות" לצדיקים המוזכר בכל מקום בדברי רביז"ל, כגון בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' קכ"ג, שאומר רביז"ל, העיקר והיסוד שהכל תלוי בו, "לקשר" עצמו להצדיק שבדור, וכן (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב') צריך כל אחד לכוון בתפלתו, "שיקשר" עצמו לצדיקים שבדור, מהו ענין ההתקשרות, ולמה לא מספיק התקרבות, וכי האדם הוא כמו סוס שצריכין לקשור אותו שלא יברח? אבל באמת מצינו שגופו של אדם נדמה לסוס, הטפול לרוכבו, שהיא הנשמה הקדושה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"ב, ע' זוהר פנחס רכ"ח:), כי הגוף מצד חומריותו, הוא כמו סוס שרוצה לברוח מבעליו, שהיא הנשמה הקדושה, וצריכין לקשור אותו עם תורה ומצוות כדי

שיתיישב היטיב עם הנשמה, ושניהם ביחד יעבדו את הקדוש ברוך הוא, וכעין המבואר בתיקונים (בהקדמה), שרצועות התפילין הם כמו הכלים לקשור בהם את הרשעים, וכן מובא בספר הקדוש "מעבר יבק", שבית הכנסת הוא גן עדן לצדיקים ובית אסורים לרשעים, כי הגף מצד גסותו ועביותו, רוצה לברוח מן הקדושה, וצריכין לקשור אותו בכל מיני קשרים של קדושה עד שיתיישב היטיב עם הנשמה, שזהו סוד ריבוי הקשרים והחוליות של הציצית (ליקוטי הלכות ציצית הלכה ג' אות כ"א), ועיקר דבר זה נעשה על ידי "התקשרות" לצדיקים אמיתיים, כי הצדיקים יודעים היטיב איך להוריד דברי התורה אל הכי ירודים והכי פחותים, ולהכניס בהם תשוקה ורצון, שגם הם ירצו לקשר גופם ונשמתם לבורא עולם, ולכן רביז"ל מכנה ענין זה בשם "התקשרות" לצדיקים, כי הוא ענין של "קשירה" ממש, לקשר גופו ונשמתו אל הצדיק, שעל ידי זה יהיה מקושר אל השם יתברך, ויזכה לתשובה שלימה ולכל התיקונים הנ"ל, וידוע איך שפעם אמר רביז"ל לאנשי שלומינו שעמדו לפניו, "כבר תפסתי אתכם בשק", כאומר, שאתם כבר תחת רשותי, ענה ואמר מוהרנ"ת ז"ל לרביז"ל, "רבי, קשור את השק" (רבי, בינד צו דעם זאק), כאומר תקשרו היטיב השק, למען לא נוכל לברוח, כי העיקר הוא התקשרות וכנ"ל.

והנה סוד ההתקשרות נעשה על ידי הצדיק בעצמו, שיודע איך להוריד חכמתו הגדולה הנקרא חכמה עלאה, אל חכמת ההמון עם הנקרא חכמה תתאה, כי כל אחד ואחד יש בו בחינת חכמה תתאה, הכולל כל החכמות של עולם הזה, כמו חכמת התכונה והחשבון והבנייה וכו', אבל עיקר שלימות החכמה הוא רק כשהיא קשורה בו יתברך, שזהו אותיות חכמ"ה, כ"ח מ"ה (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ב), שיודע שכל כוחו אפס ואין בלעדי חכמתו יתברך, ולכן חכמ"ה ראשי תיבות (תהלים צ"ו) ח'ילו מ'פניו כ'ל ה'ארץ, כי זהו שלימות החכמה, כשמביא את האדם לירא מפניו יתברך, ולכן צריכין למצוא מלמד טוב, ללמד את האדם, שהקדוש ברוך הוא נמצא בתוך כל החכמות, שהרי השם יתברך מחיה מהוה ומקיים את כל הבריאה כולה, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ולכן צריכין לגלות אמתת מציאותו יתברך, בתוך כל החכמות, והנה המלמד הזה הוא הצדיק, שהוא כמו מלמד תינוקות, שמוריד עצמו אל הילדים להכניס בהם את הלימוד, וכן הצדיק הוא מלמד, שמוריד השגת אלקות אל אנשים הכי פשוטים (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל'), והצדיק עושה זאת על ידי שמלביש חכמתו הגדולה בסיפורים ושיחות חולין, ומדבר עם ההמון עם, דברים שנראים כפשוטים, עד שמקשר חכמתם אל התורה והמצוות, ומתיי אנהנו יודעים שהצדיק פעל את זאת? כשרואים איך שנכנס באדם תשוקה ורצון מופלג לידבק בהקדוש ברוך הוא, ומתחיל ללמוד ולהתפלל בחשק גדול, זהו סימן

שעשה דברים הפשוטים של הצדיק את פעולתם הטובה בלב השומע, וזכה לקשר חכמה תתאה בחכמה עלאה, כי כל זמן שהלימוד והתפילה אצל האדם באופן הכרחי ובדרך בעל כורחו, אף על פי שגם זה טוב, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פסחים ג:) לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אפילו שלא לשמה, כי מתוך שלא לשמה בא לשמה, אף על פי כן אין זה שלימות, רק עיקר השלימות הוא כשאדם מתעורר מעצמו ובנדבת לבו ללמוד ולהתפלל, ולבו פורח בכל פעם מחדש לקבל את דברי הצדיק, זהו סימן שקישר עצמו אל הצדיק באמת, ודבריו עשו אצלו רושם לטוב.

והנה רביז"ל מגלה לנו כאן, שזהו סוד האותיות ל"י, למ"ד עם יו"ד, כי למ"ד הוא בחינת לב התלמיד, שלבו כמו מגדל הפורח באויר, שהוא צורת אות "ל", כי מרוב התרגשותו בדברי הצדיק, לבו פורח באויר לקבל בכל פעם יותר ויותר את דבריו, והיו"ד הוא החכמה של הצדיק, שהוא חכמה עלאה, כי יו"ד על שם החכמה נאמר, כמבואר בכל מקום בזוהר, ובהתאחדותם יחד נעשה תיבת "לי", שעל זה אמרו חכמינו הקדושים (ילקוט שמות רמז שס"ג) כל מקום שנאמר "לי" בעולם הזה ובעולם הבא, כי בהתחברות חכמה עלאה בחכמה תתאה, נתוודע לאדם איך שהשגות רוחניות אלקות שהם חיי עלם הבא, כולם מתלבשים בחיי עולם הזה, ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, ולכן אשרי מי שזוכה לקשר עצמו אל צדיקים אמיתיים, כי על ידי זה יזכה לקשר חכמתו הפשוטה אל חכמתו הגדולה של הצדיק, ויזכה לתשובה שלימה, ולכפרת עוונות, ולהמתקת הדינים, ולכל טוב אמיתי ונצחי בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע (שמות כ"ה) דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי, וכבר דקדקו המפרשים למה כתיב "ויקחו" ולא כתיב "ויתנו", וכן מהו לשון "לי", שלכאורה היה מספיק לומר "ויקחו תרומה", וכן יש להבין למה לא נצטוו באופן הכרחי, שכל אחד מוכרח לתת תרומה למשכן, ונצטוו "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי", שהדבר תלוי בנדבת לבם, ולא הכריחו שום אדם לתת התרומה הזו? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי ענין הקמת המשכן היה להוריד אלקות בתוך כל אחד ואחד מישראל, היינו להקם מקום של גילוי שכינה, שעל ידה יכול כל אחד מישראל להכניס חכמת אלקות בלבו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (עי' של"ה מסכת תענית דף ס') על פסוק (שמות כ"ה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוכה לא

נאמר, אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד מישראל, ודבר זה נעשה על ידי הצדיק האמת שהוא משה רבינו עליו השלום, שהוא הקים את המשכן, והוא הוריד חכמות אלקות בתוך כל אחד מישראל, ולכן נצטווה מפי ה', דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה, ויקחו דייקא, כי הם "יקחו" על ידי הקמת המשכן, חכמות אלקות שהוא בחינת "לי" כנ"ל, היינו חכמה עלאה בחכמה תתאה, וזהו תרומ"ה אותיות תור"ה מ', שהיא התורה שניתנו למ' יום (כמובא כאן בבעל הטורים), כי הצדיק מוריד חכמות התורה שהוא חכמות אלקות, בתוך כל אחד ואחד מישראל המקשר עצמו אליו, וזהו מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי, כי עיקר הגדולה של הצדיק הוא, שמוריד אלקות באופן כזה, עד שלבו של כל אחד ואחד מתעורר מעצמו לקבל חכמת הצדיק, והלב פורח באויר לשמוע את דבריו, ואין צריך להכריחו אל זה כלל, שזהו מה שפירש"י "לי לשמי", היינו שהתורה והמצוות הם לשמה, לשם אל עולם, ואין צריכין להכריח האדם אליהם כלל, רק הוא עושה הכל בנדבת לבו הטוב, ולשמו של הקדוש ברוך הוא, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים ומקשורים אל צדיקים אמיתיים, ונזכה לקבל מהם חכמתם הגדולה, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת תרומה ה'תשס"ה

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחכם ותם מעשה פ' דף קמ"ו עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, והתחיל לחשב עם פילוסופיא שלו מה לעשות, ויישר בעיניו ללמד מלאכת צורף (בזהב), שהיא מלאכה גדולה ונאה, ויש בה חכמה, וגם היא מלאכה עשירה, והוא היה בר הבנה ופילוסוף, ולא הוצרך ללמד המלאכה כמה שנים, רק ברבע שנה קבל את

האומנות ונעשה אומן גדול מאד, והיה בקי במלאכה יותר מן האומן שלמדו, כי הנה השנה נחלקת לארבע תקופות, כל תקופה רבע שנה, ובכל אחת מהם יש סגולה להצליח בה בלימוד התורה ובעבודת השם יתברך, אבל זה לעומת זה עשה האלהים, ומי שהולך אחר חכמות היצוניות ופילוספיה, יכול גם לקנות אומנות ומלאכה ברבע שנה כשהוא בר הבנה.

אחר כך יישב עצמו: אף על פי שיש בידי מלאכה כזו, אף על פי בן אין די לי בזה, היום חשוב זאת, פן בזמן אחר יוחשב דבר אחר, וזה היה הכשלון שלו, שלא היה לו בטחון עצמי, לסמוך על מה שהיה בידו, ולבטוח בה' יתברך, שיעזור לו עם אומנות שהיה לו כבר, ולא היה שמח בחלקו, רק חיפש תמיד מה שעדיין אין לו.

והלך והעמיד עצמו אצל שטיין שניידער (מלמש אבנים), ומחמת הבנה שלו, קבל אומנות הזאת גם כן בזמן מועט, ברבע שנה, כי בכל אחד מתקופות השנה, אם זוכין למלאות אותו עם כל טוב אמיתי ונצחי, מצליחים מאד, אבל אם מבזבזין אותו בהבל וריק, אין לו כלום.

אחר כך ישב עצמו עם הפילוסופיה שלו: גם שיש בידי שתי האומנות, מי יודע פן לא יוחשבו שניהם; טוב לי ללמד אומנות, שהיא חשובה לעולם, וחקר בהבנה ופילוסופיה שלו ללמד דאקטיריי (רפואה), שהוא דבר הצריך וחשוב תמיד, ודרך לימוד דאקטיריי, שצריכין ללמוד מקדם לשון לטיין (לטינית) והכתב, וללמוד חכמות פילוסופיה, והוא מחמת הבנתו למד גם זאת בזמן מועט, ברבע שנה ונעשה דאקטיר גדול ופילוסוף וחכם בכל החכמות, אחר כך התחיל העולם להיות בעיניו כלא, כי מחמת חכמתו שהיה אומן גדול כזה וחכם ודאקטיר כזה, היה כל אחד מבני העולם בעיניו כלא, כי זהו הצרה הכי גדולה של האיש החכם בעיניו, שמיד שנדמה שהגיע לאיזה מעלה וחשיבות בחכמה, יותר על שאר בני העולם, נכנס בו ישות וגאווה הרבה, וכל העולם נדמה בעיניו כלא, וזה המפלה שלו, כי מחמת ישותו אי אפשר להתחבר עם בני אדם, שהרי כולם כלום בעיניו, ונעשה מבודד מבני אדם, ולבסוף אין אנשים רוצים עמו שום שייכות כלל.

ויישב עצמו לעשות לו תכלית ולישא אשה, ואמר בדעתו: אם אשא אשה בכאן, מי ידע מה שנעשה ממני? אלך ואשוב לביתי למען יראו מה שנהיה ממני, שהייתי נער קטן, ועכשיו באתי לגדולה כזו! והלך ונסע לביתו, והיה לו יסורי גדולים בדרך, כי מחמת חכמתו לא היה לו עם מי לדבר, ולא היה מוצא אכסניא ברצונו, והיה לו יסורים הרבה, כי זהו הסוף של החכם בעיניו, שמפלתו הוא על ידי החכמה שלו בעצמו, כי אין לו עם מי לדבר, ואין לו אכסניא מספיק טוב בשבילו, ואינו יכול להסתדר עם אף אחד, מה שאין כן כשארם מבטל את עצמו תמיד אל השם יתברך, ומקבל כל דבר בתמימות ופשיטות גמור, הוא שמח בחלקו תמיד, וחי חיים טובים ונעימים, והשם יתברך יזכינו להגיע אל החיים טובים של התם, ולבלות ימינו ושנותינו בטוב ובנעימים, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת תרומה ה'תשס"ה

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ג' המדבר ממעלת הנגינה דקדושה ומסוד הנבואה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, כתיב בפרשת השבוע (שמות כ"ה) ועשית שנים כרובים זהב וגו' והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת ופניהם איש אל אחיו אל הכפורת יהיו פני הכרובים, ופירש"י, כרובים, דמות פרצוף תינוק להם, פורשי כנפים, שלא תעשה כנפיהם שוככים, אלא פרושים וגבוהים למעלה אצל ראשיהם וכו', ויש להתבונן מהו הענין של פרצוף תינוק שהיה להכרובים, וכן למה נצטוו שיהיו הכרובים פורשי כנפים למעלה דייקא, ולא יהיו שוככים למטה, וגם מהו הענין של "פניהם איש אל אחיו" שהקפידה עליו התורה בעשיית הכרובים, ואיזה רמזים יכולים להוציא מכל זה לעובדא ולמעשה? ויש לומר בזה על פי דברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ג'), שמי ששומע נגינה ממנגן רשע, קשה לו לעבודת הבורא, וכששומע ממנגן כשר והגון, אזי טוב לו, כי הנה קול הנגינה נמשכת מן הצפרים, כדאיתא במדרש (ויקרא רבה, טז): מפני מה

מצודע מהרתו תלויה בשתי צפרים חיות מהורות? יבוא קלניא ויכפר על קלניא, כי נלקה מחמת קולו שדיבר לשון הרע, נמצא, מי שהוא כשר, נמשכת הנגינה שלו מן השתי צפרים חיות מהורות, וכתוב בזוהר (ויקרא נ"ג:), שהשתי צפרים הנ"ל, יונקים מאתר דנביאים ינקין, שהם בחינת שני הכרובים, ולכך נקרא המנגן חזן מלשון חזון, היינו לשון נבואה, כי לוקח הנגינה מאתר דנביאים ינקין, וכשהמנגן הוא רשע, אזי הוא לוקח הנגינה שלו מצפרים אחרות שבקלפה וכו', והתקון הוא שיובל לשמע נגינה מכל אדם, הוא על ידי שילמד בלילה תורה שבעל פה, היינו גמרא וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה ענין קול נגינה דקדושה, וכן הקול של הבר דעת דקדושה, הוא דבר עליון וגבוה מאד, כי הקול דקדושה נמשך מן השתי צפרים חיות מהורות, שהם בחינת השני כרובים שממעל לכפורת, שמשם הנבואה יוצאת, כי סוד הנבואה הם חיבור שני הספירות בינה ומלכות, שהאדם מתבונן בדעתו איך בכל פרטי הבריאה שורה מלכותו יתברך, וכשהנביא מכניס כל התבוננותו בזה, בביטול כל הרגשותיו, אזי קול הנבואה יוצא מפיו שהוא המלכות, ומגלה עתידות ודברים נסתרים, ואפילו היום שאין לנו נבואה ממש, הצדיקים האמיתיים הדביקים בו יתברך, גם כן זוכין לשמוע כעין קול הנבואה מכל הבריאה, ולהוציא מכל דבר רמזים נפלאים, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא י"ב:): מיום שחרב בית המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לשוטים ולתינוקות, כי הצדיקים האמיתיים מתבוננים מתוך דברי תינוקות של בית רבן, דברים נפלאים מאד, כעין נבואה ממש, וכמו שמצינו הרבה בדברי חכמינו הקדושים (עי' חגיגה ט"ו:). שאמר התנא אל איזה תינוק "פסוק לי פסוקך", ואחר כך הבין מדבריו דברים נפלאים מאד, וכן ענין הנבואה שנמסרה לשוטים, שייך אצל סתם בני אדם, כי אין אדם חוטא אלא אם כן נכנס בו רוח שטות (סוטה ב.), נמצא שבעת שאדם חוטא חס ושלום הוא בכלל שוטה, וכשהצדיק שומע דיבוריו, גם מהם מוציא כעין נבואה, לדעת דברים געלמים ונסתרים מאד, נמצא שקול הנבואה שייך גם היום אצל הצדיקים הדביקים בו יתברך, כי אצלם הבינה והמלכות בשלימות, ומתאחדים אצלם השני צפרים חיות מהורות, שהם שני הכרובים, ומתבוננים אלקות מכל הבריאה כולה, ומי שזוכה לשמוע את קולם, זה טוב מאד לעבודת ה', כי הקול שלהם נמשך ממקום עליון גבוה מאד.

אבל זה לעומת זה עשה האלהים, וכמו שקול הבר דעת דקדושה, טוב מאד לעבודת ה', כמו כן שמיעת קול מנגן רשע, מזיק מאד לעבודת ה', ולא רק קול

נגינתו לבד, אלא כל מיני קולות שלו מזיקים מאד לעבודת הבורא (ליקוטי הלכות אפטרופוס הלכה ג), כי ההבל פה של הרשע מוליד ארסיים של ניאוף בלב השומע, וצריכין להשמר מהם מאד (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ג), כי הקול שלו נמשך משני צפרים ממאות שבקליפה, שהם בינה ומלכות דסטרא אחרא, והוא מתבונן מכל דבר, רע וטומאה רחמנא ליצלן, ולכן הקול שהוא בחינת מלכות היוצא מפיו, מזיק מאד לעבודת ה', והוא בחינת קול המצורע, שנלקה מחמת קולו, שדיבר לשון הרע, והפריד בין איש לאשתו ובין אדם לחבירו, ולכן ענשו, בדד ישב מחוץ למחנה, שלא ישמעו את קולו, ולא יגיע נזק לאנשים השומעים את קולו, וטהרתו תלויה בשתי צפרים חיות טהורות דייקא, שיבוא קלניא, (עופות שמפטמים הרבה), ויכפר על קלניא (על מי שפיטפט הרבה), כי עיקר טהרתו הוא שיעשה תשובה על מה שפגם, היינו במה שהפריד בין הבינה והמלכות דקדושה, וגרם מחלוקת ופירודים בין נשמות ישראל על ידי שהתבונן בחסרונם, ועכשיו יתבונן בטובתם, וירבה שלום ביניהם, ולכן עיקר טהרתו על ידי הכהן שהוא הצדיק, כי הצדיק מלמד אותו איך להשתמש עם הבינה שלו להתבונן אלקות מכל הבריאה, ולראות טוב אצל כל אחד ואחד, וממילא יתקן את הפה שלו, לדבר רק דיבורים קדושים של תורה ותפילה, דיבורי אמונה ויראת שמים, כי עיקר עבודת הצדיק לחסות בצל כנפיו על נשמות ישראל, ולהרבות שלום ביניהם, ובזה מבטל את הכנפיים שעושים להנחש על ידי שמדברים לשון הרע, שהוא הנחש הקדמוני שדיבר לשון הרע על בוראו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ג), ולכן אשרי המקורב באמת אל צדיק אמיתי, כי בזה יזכה לקבל מוח וקול דקדושה, וירבה שלום וריעות בעולם.

וזהו מה שמבואר כאן בדברי רביז"ל, שהתיקון שיוכל לשמוע נגינה מכל אדם ולא יזיק לו, הוא על ידי שילמוד בלילה גמרא, תורה שבעל פה, כי תורה שבעל פה הם דברי חכמינו הקדושים שנמסרו לנו מדור דור, וגילו לנו אלקות מכל פרטי הבריאה, שבכל פרטי דומם צומח חי ומדבר, יש הלכות ודברי תורה, ואין שום דבר הפקר כלל, וכשאדם מתייגע על דברי תורה בלילה, היינו כשצר וחשוך לו, אזי מתגלה לו אלקותו יתברך מכל הבריאה ממש, ואז אין הקול של הרשע יכול להזיק לו כלל, כי גם מדברי הרשע הוא מוציא אלקות ורמזים נפלאים, וכמו מאמר חכמינו הקדושים הנ"ל, משחרבה בית המקדש נמסרה נבואה לשוטים וגו', שהם הבעלי עבירה שנכנס בהם רוח שטות, כי גם מהם יכולים הצדיקים הדביקים בתורה שבעל פה, להוציא נבואה ודברים נפלאים, ומכל שכן מדברי תינוקות של בית רבן, שיש להם הבל שאין בו חטא, יכולים הצדיקים לשמוע כמו נבואה ממש, כי על ידי זיכך מוחם ובינתם, הם שומעים אלקות מכל הבריאה ממש.

והנה כל זה הוא סוד הכרובים שנפרשת השבוע, שעליהם כתיב, ועשית שנים כרובים זהב וגו' והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת ופניהם איש אל אחיו אל הכפורת יהיו פני הכרובים, כי הכרובים מכסים על הארון ולוחות העדות, מחמת שקול הנבואה היוצא מבין שני הכרובים, מוכרח להיות מקושר אל התורה, כי בלי התורה אי אפשר להתבונן אלקות כלל, ולכן הם "כרביא", היינו כפני תינוקות, רמז לענין הנ"ל, שאפילו לאחר החורבן, שנגנזו הארון והכרובים, הצדיקים הדביקים באור תורה שבעל פה, יכולים להתבונן נבואה גם מפי תינוקות שיש להם הבל שאין בו חטא, ולכן עיקר העבודה שלהם הוא להיות "סוככים בכנפיהם למעלה", היינו לחסות בצל כנפיהם על כל נשמות ישראל, ולעזור לכל בריה, שזהו "סוככים בכנפיהם למעלה", היינו שהם מוכנים לפרוס כנפיהם לאחרים ולחסות אותם תחת צל ידם, ותמיד מצביעים ומראים למעלה, שישעבד כל אחד ואחד לבו לשמים, וכמו שנאמר אצל ידי משה רבינו במלחמת עמלק, (שמות י"ז) והיה כאשר ירים משה את ידיו וגבר ישראל, כי ידיו היו פרושות למעלה בתפילה, והיה לוקח כל נשמות ישראל תחת צל כנפיו, וזהו "ופניהם איש אל אחיו", כי עבודת הצדיקים להרבות אחדות ושלוש בין נשמות ישראל, ולבטל הפגם של לשון הרע ורכילות שגורם המצורע שהם הצפרים שבקליפה, ולכן "פניהם איש אל אחיו", ללמד שכל אחד יסתכל על חברו בעין של רחמים וחמלה, וירצה לעזור לחבירו, וזהו ופניהם איש אל אחיו סופי תיבות שלו"ם, כי העיקר להרבות שלום בין נשמות ישראל, ולגלות להם שגם הם יכולים להתעלות במדריגת הצדיקים, ולהתבונן סוד הנבואה מכל הבריאה כולה, והשם יתברך יזכינו להיות קשורים ודביקים אל צדיקים אמיתיים, ולקבל מהם סוד הנבואה, עדי נזכה להתבונן אלקותו יתברך מכל הבריאה כולה, ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

